

Skalden frá Sæheim

Æitt paktarbytte

(Bygdamáll)

Da hænde på æin hærregar færtakd' ann far:
 Dæi skudle byta paktar. Dæn nye skudle øveta.
 A ætte da dæi gamle sa, so va da vesst æin slaktar.

Han hadde fått æit dokkumænt. Dar sto på prænt
 om alt so fannst på gar'n. No jækk han ronnt á ság sæg om
 i paktarhæimen, so sto tom, á mykje idla far n.

Han tudna ronnt, jækk ne á nor i hus, á flór,
 mæn alt va tomme bidne. I flór'n fannst kje att æitt bæist.
 Or kjæidlar'n va pot'na ræist, á autt á tomt dar idne.

I mydlá da so skreve va, dar va æin spa,
 á tottra gamla græipa. A so æin slet'n slipestein
 på fira ektabretne bæin so bære sto á jæipa.

Han faind tre-fira riveskøft oppá æit løft
 mæn aidle ut'n høve. Á onna'ersedrepané,
 dar sto æit gabmalt sirapstre, te dæn øvegøve.

Æi hæg mæ miserable teng lág skengd' omkræng
 á vallt framføre føtt'na. Á i æi grov mæ stæin á aur
 dar sto æin masse hæsfastaur so mæsestillt á røttina.

So jækk han ut på bød'n dá á vidle sjá
 dar ne på Storeflat'n. Før æinákjue potákra
 sa dokkumænte at dar va. Mæn han faind bære at n.

«Kor ska dá detta bæra te? Hær mangla tre...
 Æg hæv kje sætt da værre». Han dokkumænte tok mæ sæg,
 á la på sprong dæn strake væg idn te sen høge hærre.

«Æg fidn kje aidle ákrane. Hær mangla tre.
 Dar fennst kje mæir æidn at n. No kjem æg før á sæia Dæg
 Æg går kje hær á bæi á dræg før lut á lonka vat'n».

Dá ropte hildn på fruá si. Ho kábm so bli,
 mæ fløyelssko på føtt'na. Ho hadde sænnt Karneles ne
 á bæ han kjøra hæim dæi tre, te møydi i blomstra-pøtt'na.

Johs. M. Rydland